

मैत्री मित्र एक दौरीक

मुक्तस्य फ्रेंडशिप डे राजरा शाला हे जले
एक दिवस फ्रेंडशिप राजरा करण ही आपली संस्कृती
नारी. मैत्री एक दिवस लिखा पुती पुकी जलते ती आशा
जलते. ती ५ दिवस राजरा करायची नलते
मैत्रीची त्याच्या मुली मारी आहे की निचे पय
जात, धर्म, पंथ, व्यवहार, धर्म, गरीब, कोणतीही आडकाही
येत जलते.

ह्यानपणीची आपली मैत्रीण आई जलते. मना ते
मुळगा उल्ले किता मुळगी. निचे जेद जलते. ती दोराई
मैत्रीण जलते ही मैत्रीण दिली नारी की आपण रूप
अवस्था दोरी आपण कुडनी वरी आले की गलयांदी
तिलाच सर्व आशायेत जलते आपल्याला. आपण ही मै
जलत राधा सोडत नारी.

आपण जल जले मोठे होत जातो नलतले
आपल्याला मित्र-मैत्रीणी न मित्र जातात. नवीन नवीन
व्यक्ती आपल्या आयुष्यात येत राहतात. नवीन ओळखी
होतात. वेगवेगळ्या ठिकाणी वेगवेगळ्या कारणानी आपला
संबंध येतो. त्यांच्याही जेवणे होते. त्याच त्याच व्यक्ती का
वेळा सतत संपर्कात येतात पण म्हणून त्या सगळ्यांशी
आपली मैत्री होत नारी. त्यांच्याही वैयक्तिक मैत्री होऊ
वाकते कायम स्वरुपी नारी.

एखाद्या व्यक्तीला पाहील्यावर, तिच्या संपर्कात
आल्यावर, जेवणे, झाल्यावर ती एकदम जवळची वाटते.
तिच्याही सतत संपर्कात राहून जेवत राहोवसे वाटते.
समोरच्या व्यक्तीलाही तसेच आपल्या बहुत वाटते हे
कळते तेव्हा मैत्री होते ती कायम स्वरुपी.

समोरच्या व्यक्तीकडून आपला स्वार्थ साक्षात्
आहे, त्या आपलेने केलेली मैत्री ही स्वार्थी, स्वोरी,
वैयक्तिक मैत्री जलते. ही मैत्री राजकारणा सारखी जलते
अशाखत जलते.

हल्ली शिक्षण, नोकरी, व्यवसाय यालाही स्थलां
वेरचा वेळा करावे लागते. यामुळे मित्र, मैत्रीणी वारंवार
जेद वाकत नारीत. पण ही मैत्री खरी जलत तर कायम
जलते. आता तर फोन इंटरनेटच्या सुविधांमुळे जगाच्या
पाठीवर कुठही असले तरी एकमेकांच्या संपर्कात राहतात
विडीओ कॉल मुळे समोरा समोर जेवतही येते. यामुळे

प्रत्यक्ष मेराण्याचा भाव होतो. दुष्काऱ्या तेव्हाच ताकावर... ..
 पूर्वीच्या काळा तर पन्नाडिनाय उताऱ्याच तळता. संशोधना
 करायलाही ~~म्ह~~ फोनसाठी खरायवेक वाट पहावी लागायची.
 गोजारी, गहडी, डाळा, कॉलेज ऑफीस असे प्रत्येक ठिकाणी
 मैत्रीचे द्राप्य वेगवेगळे होतात. हे रूप आम्हाच लक्षण आहे.
 आपल्याला असे जवळचे, खरे मित्र, मैत्रीणी, मिळणे ही
 एक क्षमितीच आहे असे महा वाटते.

आपण आपल्या कुटुंबियां बरोबर आगंदात असतो.
 रिलॅक्स होतोच. पण या संधकायकाच्या जीवनात जेव्हा
 आपल्याला सखे-सोबती, मेराणात तेव्हा ~~रिलॅक्स~~ आपण
 अधिक रिलॅक्स होतो. त्यांच्या बरोबरच्या ठापा काही
 वासच असलात. हालच. विनोदाने मूड एकदम येणे होतो.

आपण जेष्ठ नागरिक आल्यावर तर अशा सख्या -
 सोबत्यांची अधिक साथ संगत हवीशी वाटते. जकरीची
 वाटते. मुल, मुली लव्हा, नोकरीच्या निमित्ताने थोर उडून जातात.
 थरा-थरात फक्त बुद्धी-बुद्धी बघतात. मग सगळ्या स्थलांतरित
 मित्रांचे पत्ते होवून रोज फोनवर संपर्क होतो. वेगवेगळे
 कडे, पत्ते वळव, ~~बेळ~~ मानांग नोक्या कंपू, असे
 वाट तयार होतात. द्राप, पार्टी खुल होतात हे सव करतांना
 जाही येते. जाणी ही १ प्रकार उर्जा मिळते. रॉनीक
 मेळते आपल्या पुढचे दिवस जाल करायला. ~~समजुव~~
 बुढाबुढींना ~~आपण~~ आपल्या बरोबर असेच समजुवला
 साहेत हा दिहाला मिळतो. एकमेकांच्या अज्यर्णा जाणून
 मग मदतीचा ओथ खुल होतो.

आपल्याकडे सुदामा-श्रीकृष्ण, अर्जुन श्रीकृष्ण, कर्ण
 दुर्योधन मैत्री प्रसिद्ध आहे. सुदामासाठी द्यावत त्यांच्या स्वागताला
 पाऊन कृष्णाने सुदामाच्या पोल्याच्या केलेला लिकार. त्याची
 रीती दूर करून कृष्णाने केलेला मदत, अर्जुनाला बुद्ध्यात त्याचे
 तारुध्य करणात कृष्णाने अंगावर डेढलेले बाण, पांडवांचे रक्षण
 र्णाने आपण पांडव आहेत हे कळूनही दुर्योधनाला कोव
 मुला, मित्र म्हणून केलेला मदत. ही सर्व रूप-या मैत्रीच
 दाखवण आहेत. अशी चिन्हाळ टिकणारी मैत्रीच खरी जक
 केतील संकट व काळवं प्रत्येक सुखदुःखात साथ देणारी
 मैत्रीच खरी जकते. एक दिवस फ्रॅडोप साजरी करून मैत्रीचे
 वाळ डसत गाली. ने चिंतन जकते.

— सौ. उषा शारिका पाठक, कोथर